

Ապագան Ամերիկայի համար և 2020 թվականի հուլիսի 18-ը — Թիվ չորս

Jeff Pippenger

2023-09-19

1863

Դանիելի ութերորդ և իններորդ գլուխների պատգամը, որոնք ներկայացված են Ուլայի գետով, արձակվեց 1798 թվականին: Ութերորդ գլխի մարգարեությունը իններորդ գլխում մեկնաբանվեց Գաբրիելի կողմից, սակայն ոչ նախքան Դանիելը մատուցել էր մի աղոթք, որը համարվում է Աստվածաշնչի մեջ մարդկային ամենանշանակալից աղոթքներից մեկը: Այդ աղոթքում Դանիելը վկայում է, որ հասկացել էր՝ Երուսաղեմի ամայությունը պիտի տևեր յոթանասուն տարի՝ ըստ այն բանի, ինչ ինքը հայտնաբերել էր Երեմիայի գրքում:

Մարերի սերնդից՝ Ահաշվերոսի որդի Դարեհի առաջին տարում, որ թագավոր էր կարգվել Քաղդեացիների թագավորության վրա, նրա թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերից հասկացա այն տարիների թիվը, որոնց մասին Տիրոջ խոսքը եկել էր Երեմիա մարգարեին, թե Երուսաղեմի ավերակությունները յոթանասուն տարի պիտի տևեն: Դանիել 9:1, 2.

Երեմիան նաև նշանավորեց, որ այդ յոթանասուն տարիների ավարտին Բաղթասարը պիտի մեռներ, երբ Դարեհի գորավար Կյուրոսը նվաճեր Բաբելոնը:

Եվ այս ամբողջ երկիրը պիտի դառնա ամայություն և զարհուրանք, և այս ազգերը պիտի ծառայեն Բաբելոնի թագավորին յոթանասուն տարի: Եվ պիտի լինի, երբ յոթանասուն տարիները լրացվեն, Ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին և այն ազգին,— ասում է Տերը,— նրանց անօրենության համար, նաև Քաղդեացիների երկիրը, և այն պիտի դարձնեմ հավիտենական ամայությունների: Երեմիա 25:11, 12.

Դանիելը նաև նկատեց, որ ամայացման յոթանասուն տարիները Մովսեսի արձանագրած մարգարեության կատարման արդյունք էին:

Այո՛, ամբողջ Իսրայելը խախտեց քո օրենքը՝ շեղվելով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. դրա համար անեծքը թափվեց մեզ վրա, և այն երդումը, որ գրված է Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանշեցինք նրա դեմ: Եվ նա հաստատեց իր խոսքերը, որ ասաց մեր դեմ և մեր դատավորների դեմ, որոնք դատում էին մեզ, մեզ վրա մեծ աղետ բերելով. որովհետև ամբողջ երկնքի տակ չէր եղել այն, ինչ որ կատարվեց Երուսաղեմի վրա: Ինչպես գրված է Մովսեսի օրենքում, այս ամբողջ աղետը հասավ մեզ. բայց մենք չաղաչեցինք մեր Տեր Աստծու առաջ, որպեսզի դարձի գայինք մեր անօրենություններից և հասկանայինք քո ճշմարտությունը: Դանիել 9:11–13.

Իսրայելը խախտել էր այն «երդումը», որն առաջ բերեց «անեծքը», և այդ երդումը Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ անգամներն» էին: Ղևտական քսանվեցերորդ

գլխում «յոթ անգամներ» թարգմանված բառը նույն եբրայերեն բառն է, որը Դանիել իններորդ գլխում թարգմանված է որպես «երդում»: Մովսեսի երդումը, որ ներկայացված է «յոթ անգամներ» թարգմանված բառով, այն առաջին ժամանակային մարգարեությունն էր, որ հայտնաբերեց Վիլյամ Միլլերը, և դա նրա հիմնարար ճշմարտություններից առաջինն էր, որ մի կողմ դրվեց 1863 թվականին: Վիլյամ Միլլերը ներկայացնում էր Եդիային, և դա հաստատվում է Մարգարեության Հոգով:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու Ուիլյամ Միլլերի կողմից քարոզված ճշմարտությունը, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եդիայի հոգով և զորությամբ՝ հռչակելու պատգամը»: Early Writings, 233.

1863 թվականին միլլերական շարժումն ավարտվեց, երբ նրանք, ովքեր նախկինում եղել էին շարժման մեջ, հիմնեցին Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցին: Երբ նրանք սկսեցին որպես եկեղեցի, շարժումն ավարտվեց: Այն ավարտվեց, երբ նրանք սպանեցին Մովսեսին, ինչպես ներկայացված է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներում», և երբ միաժամանակ սպանեցին Եդիային՝ այն պատգամաբերին, որը շարժմանը ներկայացրել էր Մովսեսի «երդումը»: Մովսեսն ու Եդիան երկուսն էլ սպանվեցին 1863 թվականին և չպետք է հարություն առնեին մինչև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո, երբ Աստված «Future for America» շարժումը վերադարձրեց հին շավիղներին:

«Future for America»-ն 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ճանաչեց որպես երրորդ վայի գալուստը, իսկ այն, ինչ հաստատում է, որ սեպտեմբերի 11-ի իսլամական հարձակման այդ նույնականացումը ճիշտ է, Միլլերի հետևորդների կողմից նույնականացված առաջին երկու վայերի պատմությունն է, որը մասնավորապես ներկայացված է թե՛ 1843, թե՛ 1850 թվականների ռահվիրայական քարտեզների վրա: Վերադառնալով միլլերիտական պատմությանը՝ ի հաստատումն Իսլամի ժամանակակից դերի, Տերն այնուհետև բացեց «Future for America»-ի հասկացողությունը Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ, որը պատկերավոր կերպով ներկայացված է երկու քարտեզների էլ կենտրոնական սյունակում: Եվ երկու քարտեզներում էլ կենտրոնական սյունակի կենտրոնը խաչն է: Երբ Աստված առաջնորդեց Ամբակումի երկու աղյուսակների կազմության մեջ, Նա հոգ տարավ, որ Մովսեսի «երդումը», Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», լինեն բոլոր մյուս մարգարեական պատկերների կենտրոնը, և որ երկու աղյուսակներում էլ Քրիստոսը դրվի ամենակենտրոնում:

Սա համապատասխանում էր ժամանակի մի ժամանակահատվածի, որը գտնվում էր մեկ այլ մարգարեության մեջ, որին Գաբրիելը մեկնաբանեց Դանիելի իններորդ գլխում, և որը ցույց էր տալիս, որ Քրիստոսը ուխտը պիտի հաստատեր շատերի հետ մեկ շաբաթվա համար:

Եվ նա մեկ շաբաթվա համար ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ. և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհը և ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայի դարձնի, մինչև իսկ մինչև վախճանը, և որոշվածը պիտի թափվի ամայացածի վրա: Դանիել 9:27:

Մարգարեական մեկ շաբաթը երկու հազար հինգ հարյուր քսան խորհրդանշական օր է, և այն մարգարեությունը, որ Գաբրիելը բացատրում էր, ցույց էր տալիս, որ այդ երկու հազար հինգ հարյուր քսան խորհրդանշական օրերի «միջում» կամ կենտրոնում Քրիստոսը պիտի խաչվեր: Քրիստոսը «քսանհինգ հարյուր քսանի» կենտրոնն է թե՛ Ամբակումի երկու տախտակների վրա, և թե՛ այն շաբաթվա մեջ, որի ընթացքում Նա ուխտը հաստատեց շատերի հետ:

1863 թվականին ադվենտիզմը ձևավորվեց որպես եկեղեցի, և միլլերիական շարժումը, որ գորացվել էր Եդիայի ոգով, սպանվեց: Միլլերիական շարժումը հասկանում էր, որ Հայտնության յոթ եկեղեցիների համատեքստում իրենք եղել էին Փիլադելփիայի եկեղեցին: Նրանք, որոնք 1844 թվականի Մեծ Հիասթափությունից հետո բաժանվեցին նրանցից, այն ժամանակ նույնացվեցին որպես Լատդիկեացիներ: 1856 թվականին Ջեյմս Ուայթը Review and Herald-ում սկսեց հոդվածների մի շարք՝ ցույց տալով, որ շարժումը, որը սկսել էր որպես Փիլադելփիա, դարձել էր Լատդիկեա, և որ անդամները պետք է ապա փնտրեին այն բժշկությունը, որ առաջարկված էր Լատդիկեայի եկեղեցուն: Նույն թվականին, նույն հրատարակությունում, Ջեյմս Ուայթը հրապարակեց Հայրեն Էդսոնի կողմից գրված հոդվածների մի շարք՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեության մասին: Այդ հոդվածները երբեք չավարտվեցին:

Երբ Տերը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո «Future for America» շարժումը հետ առաջնորդեց դեպի հին շավիղները, Էդսոնի հոդվածները վերստին հայտնաբերվեցին, և պատմության մեջ առաջին անգամ երկու՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա ժամանակահատվածներն էլ ճանաչվեցին որպես երկու անեծքներ. մեկը՝ հյուսիսային տասը ցեղերի դեմ, և մյուսը՝ հարավային երկու ցեղերի դեմ: Միլլերը նույնացրել էր Յոթ Ժամանակները Հուդայի հարավային թագավորության դեմ, իսկ Էդսոնը նույնացրեց Յոթ Ժամանակները Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ: «Future for America»-ն տեսավ, որ երկուսն էլ պետք է կիրառվեին: Երբ երկու ցրումները միավորվում են, դրանք առաջացնում են մարգարեական լույս, որը երբեք չէր ճանաչվել ո՛չ Միլլերի և ո՛չ էլ Էդսոնի կողմից:

Երբ Տերը 2001 թվականից հետո Future for America-ին վերադարձրեց հին շավիղներին, Մովսեսի «երդումը» կրկին կենդանացավ և կանգնեց իր ոտքերի վրա: «Երդման» հետ կապված պատգամն այնուհետև ներկայացվեց երրորդ հրեշտակի պատգամաբերների կողմից, ինչպես որ այն ներկայացվել և նախապատկերվել էր առաջին հրեշտակի պատգամաբերների միջոցով: Future for America-ն այն շարժումն էր, որ հռչակեց «Մովսեսով» ներկայացված պատգամը «Եդիայի» զորությամբ, և Եդիան հստակորեն բերեց Մովսեսի վկայությունը մինչև «Ամբակումի աղյուսակները» վերնագրված ներկայացումների մի շարքի ավարտը, որն ավարտվեց մոտ 2012 թվականին: Երբ ներկայացումների այդ շարքն ավարտվեց, անդունդից ելնող գազանը բարձրացավ, որպեսզի պատերազմ մղի Մովսեսի և Եդիայի դեմ: Այդ պատերազմը սկսվեց, երբ Future for America-ն որոշեց դադարեցնել այն գործը, որ անում էր 1996 թվականից ի վեր, և սկսել մի դպրոց, որը, իր հպարտության մեջ, կոչեց The School of the Prophets: Ավելի լավ

կլիներ այդ դպրոցը կոչել կեղծ մարգարեների դպրոց:

Այն քառսն ու շփոթությունը, որ վրա հասավ, երբ դպրոցը սկսեց թույլատրել, որ նրանք, ովքեր երբեք Տիրոջ կողմից որպես Նրա պատգամաբերներ հաստատված չէին, ներկայացնեն իրենց սեփական գաղափարները, ավարտվեց «Future for America»-ի մահով՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Այդ պահին Մովսեսն ու Եղիան սպանված էին փողոցներում:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, այն գազանը, որ ելնում է անդունդից, պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթահարի նրանց և պիտի սպանի նրանց: Եվ նրանց դիակները պիտի մնան այն մեծ քաղաքի փողոցում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Հայտնություն 11:7, 8:

Վստահելի վկայությունը այն վկայությունն է, որ ավարտվեց «Ամբակումի սեղանները» վերնագրված շարքի ավարտին: Այնուհետև գազանը հարձակվեց: Ես ոչ մի պատկերացում չունեմ, թե ովքեր են հետևում այս ներկայիս հողվածներին, բայց ենթադրում եմ, որ նրանց թվում այնքան իսկ Future for America-ի թշնամիներ կան, որքան և նրանք, ովքեր դեռևս փորձում են հաշտվել հուլիսի 18-ի հիասթափության հետ: Ուստի ակնկալում եմ, որ նրանք, ում ես դասում եմ թշնամիների շարքը, կնշեն, թե մարգարեական պատմության այս կիրառությունն իրենց մտքում որքան ինքնանպաստ է թվում: Թող այդպես լինի: Ժամանակը չափազանց կարճ է՝ ձևացնելու համար, թե Future for America-ի պատմությունը հստակորեն նույնացված չէ որպես այն շարժումը, որ նախակերպվել է միլլերիական շարժմամբ, և չափազանց կարճ է՝ ձևացնելու համար, թե այն արատավոր լատիկեցիական մարդկային պատգամաբերը, որ բարձրացվեց՝ այդ շարժման մեջ առաջնորդելու համար, նախակերպված չէր Վիլյամ Միլլերով:

Միլլերը Փիլադելֆացի էր, իսկ ես 1975 թվականին աշխարհից եկա ադվենտիզմ, ուստի վկայագրված Լաոճիկեցի ադվենտիստ եմ: Իմ կյանքի պատմությունը վկայում է այդ փաստի մասին: Այս ասվածով հանդերձ՝ երկնքի ողորմած Աստվածը վերջերս ինձ հրահանգել է գրի առնել այն պատգամը, որ Նա այժմ հայտնում է, և այն ուղարկել եկեղեցիներին: Նրա հրահանգը տրվեց այն խոստմամբ, որ երբ Նա հարություն տա Մովսեսին և Եղիային, նրանք հարություն կառնեն որպես Փիլադելֆացիներ, ոչ թե որպես Լաոճիկեցիներ: Այն շարժումը, որ սկսվեց միլլերական պատմության ընթացքում, Փիլադելֆիայի ժամանակն էր, որը ի վերջո 1856 թվականին անցավ Լաոճիկեայի, երբ սկսեց միլլերականների կողմից դրված հիմքերի մերժման իր ընթացքը: Այդ մերժումը սկսվեց Հայրամ Էդսոնի գրչի միջոցով առաջարկված լույսի նոր զարգացման մի կողմ դրմամբ: Յոթ տարի անց՝ 1863 թվականին, Եղիայի շարժումը, որն առաջ էր բերել Մովսեսի պատգամը, սպանվեց: Նույն ժամանակ, երբ շարժումը սպանվեց, շարժման փոխարեն ներկայացվեց մի եկեղեցի: Մովսեսն ու Եղիան սպանվեցին ադվենտիզմի սկզբում, և նրանք կրկին սպանվեցին ադվենտիզմի վերջում:

Մարգարեական Լատոլիկեայի ավարտին, 1989 թվականին, Հիդդեկել գետի տեսիլքը բացվեց, և սկսվեց մի շարժում, որ ծնված էր Լատոլիկեական մորից: Տերը անտեղյակ չէր

մնացել, և Նա գիտեր, որ Իր երեք հրեշտակների գործը կավարտի այնպես, ինչպես այն սկսել էր: Նա այն պիտի ավարտեր փիլադելփիականների մի շարժումով, ճիշտ ինչպես սկսել էր, և դա իրագործելու համար այն շարժումը, որ ծնունդով լատդիկեական էր, պետք է սպանվեր և հարություն առներ որպես փիլադելփիականներ: Այդպիսով, այն շարժումը, որ դուրս էր բերվել Լատդիկեական եկեղեցուց, պիտի դառնար ութերորդը, որ յոթից է, հենց այն պատմության մեջ, որտեղ եռակի միությունը պիտի դառնար ութերորդը, որ յոթից է: Եվ հենց նույն պատմության մեջ Հանրապետականության եղջյուրը նույնպես պիտի վերապրեր այն ութերորդի հարությունը, որ յոթից էր և սպանվել էր Եգիպտոսի ու Սոդոմի «woke-ism»-ով, սակայն մարգարեության այդ գիծը հողվածներում կքննարկվի ավելի ուշ:

Եվ ժողովուրդներից ու ցեղերից ու լեզուներից ու ազգերից մարդիկ պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք օր ու կես, և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմաններում դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա, և պիտի զվարճանան, և ընծաներ պիտի ուղարկեն միմյանց, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Եվ երեք օր ու կես հետո կյանքի Հոգին Աստծուց մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:9–11.

Future for America-ը գերեզման չդրվեց, այլ պարզապես ընկած մնաց այն փողոցում, որտեղ սպանվել էր, մինչ նրա թշնամիները ուրախանում էին նրա թվացյալ մահվան վրա: Սակայն «երեք օր և կես անց Աստծուց կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա»: Ժամանակ այլևս չկա, ուստի երեքուկես օրը խորհրդանշական է՝ ներկայացնելով հազար երկու հարյուր վաթսույն օր կամ տարի, որոնք Հայտնություն տասներկուսի վեցերորդ և տասնչորսերորդ համարներում ներկայացնում են անապատը, որտեղ սրբարանը և զորքը ոտնակոխ եղան: Եթե այն գերեզման դրված լիներ, ապա փողոցում չէին լինի, որտեղ կարող էին ոտնակոխ լինել: Future for America-ի ոտնակոխ լինելը ոչ միայն խորհրդանշական ժամանակաշրջան է, այլ նաև «յոթ ժամանակների» պատգամի խորհրդանշական ժամանակաշրջանն է, որ ներկայացված է Մովսեսի երդմամբ:

Եվ նրանք պիտի ընկնեն սրի սայրով, և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ. և Երուսաղեմը պիտի ոտնակոխ լինի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները կատարվեն: Ղուկաս 21:24.

Երուսաղեմը ոտնակոխ է արվել երեք անգամ: Առաջինը՝ Բաբելոնի կողմից, մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև մ.թ.ա. 607 թվականը: Երկրորդ ոտնակոխությունը եղել է հեթանոսական Հռոմի կողմից՝ մ.թ. 66 թվականից մինչև մ.թ. 70 թվականը: Երրորդ անգամը՝ հոգևոր Հռոմի կողմից՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը: Հեթանոսների կողմից Երուսաղեմի ոտնակոխությունը, որ նույնացվում է Ղուկաս քսանմեկերորդ գլխում, պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսույն տարիներն էին: Հայտնություն տասնմեկերորդ գլուխը, որտեղ մենք գտնում ենք Մովսեսի և Եղիայի վկայությունը, բացվում է այդ ժամանակահատվածի նույնացմամբ:

Եվ ինձ տրվեց եղեգ՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնեց՝ ասելով. Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծո տաճարը, և զոհասեղանը, և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են: Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը թող դո՛ւրս մնա և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և սուրբ քաղաքը նրանք ոտնակոխ պիտի անեն քառասուն և երկու ամիս: Հայտնություն 11:1, 2.

Հրամանը, որ Հովհաննեսը չափի տաճարը և այնտեղ երկրպագողներին, ներկայացնում է դատաստանի բացումը 1844 թվականին, որովհետև նախորդ երկու համարները Հովհաննեսին ներկայացնում են որպես 1844 թվականի Մեծ Հիասթափության դառնությունը ճաշակած, ապա այն բանից հետո, երբ նրան ասվում է, որ նա պետք է կրկնի պատգամի հռչակման գործը, տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարը ցույց է տալիս, որ այդ դատաստանը հենց նոր էր սկսվել:

«Ժամանակը եկել է, երբ պիտի սասանվի ամեն ինչ, որ կարող է սասանվել, որպեսզի մնան այն բաները, որ չեն կարող սասանվել: Ամեն մի դեպք քննության է գալիս Աստծո առաջ, որովհետև Նա չափում է Աստծո տաճարը և այնտեղ երկրպագողներին: «Այս բաներն է ասում Նա, որ իր աջ ձեռքում պահում է յոթ աստղերը, որ շրջում է յոթ ոսկե աշտանակների մեջտեղում. գիտեմ քո գործերը,... Բայց քեզ դեմ մի բան ունեմ, որովհետև թողել ես քո առաջին սերը. ուրեմն հիշի՛ր, թե որտեղից ես ընկել, և ապաշխարի՛ր, և առաջին գործերը գործի՛ր. այլապես շուտով կգամ քեզ մոտ և քո աշտանակը իր տեղից կհեռացնեմ»: «Ապաշխարի՛ր. այլապես շուտով կգամ քեզ մոտ և իմ բերանի սրով պիտի պատերազմեմ քո դեմ: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին. հաղթողին պիտի տամ, որ ուտի ծածուկ մանանայից, և նրան պիտի տամ մի սպիտակ քար, և քարի վրա գրված՝ մի նոր անուն, որ ոչ ոք չգիտի, բացի նրանից, ով ընդունում է այն»: The 1888 Materials, 1116.

Քանի որ Հովհաննեսը ներկայացնում է 1844 թվականին քննչական դատաստանի բացումը, նրան ասվում է թողնել տաճարի գավիթը, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին, որոնք տասներկու հարյուր վաթսուն տարի պիտի ոտնակոխ անեն սուրբ քաղաքը: Ղուկասի քսանմեկերորդ գլուխը ցույց է տալիս, որ հեթանոսները պիտի ոտնակոխ անեն Երուսաղեմը, մինչև որ հեթանոսների «ժամանակները» լրանան: Հովհաննեսը տասնմեկերորդ գլխում հենց նոր նույնացրեց, որ Երուսաղեմի՝ հեթանոսների կողմից ոտնակոխ լինելու ժամանակը 538-ից մինչև 1798 թվականների պատմությունն էր: Հովհաննեսը տասներկուերորդ գլխում երկու անգամ նույնացնում է այս ժամանակահատվածը որպես անապատ, ժամանակի մի շրջան, որի մեջ եկեղեցին փախավ՝ խուսափելու համար պապի կողմից հարուցվող հալածանքից:

Երբ Մովսեսն ու Եղիան սպանվում են և երեք ու կես օր ընկած թողնվում են փողոցում՝ ոտնատակ տրվելու համար, Երուսաղեմի ոտնատակ տրվելու նախորդ երեք պատմությունները պետք է հասկացվեն որպես այդ ժամանակաշրջանը նախապատկերող: Ղուկաս քսանմեկում հեթանոսները ոտնատակ պիտի տան սուրբ քաղաքը, մինչև որ հեթանոսների «ժամանակները» լրանան:

Այսպիսով, Ղուկասը նշում է հեթանոսների մեկից ավելի ժամանակ, սակայն մենք գիտենք, որ հեթանոսների ժամանակի լրումը եղավ 1798 թվականին: «Հեթանոսների ժամանակներից» առաջինը սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին, երբ Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը կոխտովեց Ասորեստանի կողմից: Այդ կոխտումը սկիզբ դրեց հեթանոսական իշխանության կողմից իրականացվող ոտնատակ տալուն և շարունակվեց մինչև 538 թվականը, երբ պապական իշխանությունը շարունակեց այդ գործը մինչև 1798 թվականը: Հեթանոսությունն ցրեց և կոխտեց բառացի Իսրայելին, իսկ պապականությունը ցրեց և կոխտեց հոգևոր Իսրայելին: Հեթանոսների «ժամանակները» ներկայացնում են Ղևտական քսանվեցի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները, որոնք ներկայացնում են կոխտուման երկու ժամանակաշրջան: Առաջինը իրականացվեց հեթանոսության կողմից՝ ներկայացված Ասորեստանով, ապա Բաբելոնով, ապա հեթանոսական Հռոմով: Այնուհետև երկրորդ ամայացնող իշխանությունը, որ Միլլերը նույնացրեց այն մարգարեական սրբազան շրջանակում, որը նա կիրառում էր, պապականությունն էր, որը պիտի շարունակեր կոխտումը մինչև 1798 թվականը: Թե՛ հեթանոսության և թե՛ պապականության կոխտումն իսկ այն հարցն է, որ բարձրացվում է երկնային երկխոսության մեջ, որն առաջ է բերում այն պատասխանը, որը Ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական այտունն է:

Ապա ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մի այլ սուրբ ասաց այն սուրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական զոհաբերության, ավերիչ հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնատակ տրվեն»: Եվ նա ասաց ինձ. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Գաբրիել հրեշտակը և մյուս հրեշտակները առաջնորդեցին Միլլերին հասկանալու, որ «մշտականը» ներկայացնում էր հեթանոսությունը, իսկ «ամայացման հանցանքը»՝ պապականությունը: Թե՛ հեթանոսությունը, թե՛ պապականությունը պիտի ոտնակոխ անեին սրբաբանը և զորքը: Հետևաբար, այն «ժամանակները» հեթանոսների, որոնց մասին հիշատակում է Ղուկասը, տասներկու հարյուր վաթսու տարիների ոտնակոխ լինելու երկու ժամանակաշրջաններն են, որոնք միասին կազմում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները:

Մովսեսի «երդման» պատգամը սպանվեց 1863 թվականին՝ այն պատգամաբեր Եղիայի հետ միասին, որը ներկայացրել էր Մովսեսի պատգամը: Թե՛ Մովսեսի պատգամը, թե՛ Եղիա պատգամաբերը հարություն առան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո: Այն բանից հետո, երբ Մովսեսի պատգամը, որ մեկ անգամ ևս հռչակվել էր Եղիայի կողմից, նրանք երկուսն էլ սպանվեցին, ապա թողնվեցին փողոցում և չթաղվեցին հազար երկու հարյուր վաթսու օր, ինչը ուղիղ կապ ունի «յոթ ժամանակների» այն պատգամի հետ, որը Դանիելը կոչում է Մովսեսի «երդումը»: Այն շարժումը և պատգամաբերը, որ կրկնում են Մովսեսի Եղիայի պատգամը՝ ինչպես նախակերպված է Միլլերի և միլլերականների միջոցով, ի վերջո պիտի կանգնեն իրենց ոտքերի վրա և հարություն առնեն:

Եվ երեք օր ու կես հետո Աստծուց եկած կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք բարձրացան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Հայտնություն 11:11, 12.

Մենք այս ճշմարտությանը կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում: